

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

3 Haziran 2013

Polis Terörüne Karşı Halk Direnişi

“Gezi direnişi”yle başlayan ve ülke çapında yayılan eylemler, direnişler yıllardır biriken öfkenin dışı vurumu olmuştur.

Klasik ve alışıla gelen sözlerle, her cinsten, her dinden, her mezhepten, her görüşten insanlar, yaşadıkları ve kendilerini etkileyen olaylardan ve gelişmelerden yola çıkarak sokağa çıktılar.

Olaylar kendiliğinden gelişti. Devletin polis güçlerinin şiddeti karşısında herkes tepkisini ortaya koymak için sokağa çıktı.

Örgütsüz ve kendiliğinden bir kitle hareketi başladı ve gelişti.

Çoğunluğu herhangi bir kitle eylemine katılmamış insanlardan oluşuyor. Polisin kitle hareketlerini bastırmak için kullandığı yöntemleri ve bunların karşısında kendisini savunma yollarını bilmeyen kitleler sözkonusu.

“Örgütlü” olduğu varsayılan sol, yıllarca, 1 Mayıs’larda ve diğer kitle eylemlerinde polis zoruna karşı direndi ve çatıştı. Pek çok deneyime sahip oldu.

Ama bugün sokağa çıkan kitlenin böyle bir deneyimi yok. Belki polis terörüne karşı sokak çarpışmalarının taktik ve tekniklerini öğrenmeye gereksinimleri var.

Ancak “örgütlü sol”un “kitle”sinden farklı olarak, polis zoru karşısında geri adım atmıyorlar, yerlerinden ayrılmıyorlar. “Sokak taktikleri”ni de fazlaca önemsemiyorlar. Kendi somutluklarında sadece direniyorlar.

Bu kitleye “örgütlü sol”un sokak taktiklerini öğretmek ya da “örgütlü sol”un “sokak çatışmaları” tarzına uyarlamak en son düşünülmesi gereken şeydir.

“Örgütlü sol”un yapması gereken tek şey, kendi deneyimlerinden öğrendikleri “korunma yöntemlerini” kitlelere aktarmaktan ve onların yanında olmaktan ibarettir.

Halk kitleleri eylem içinde hızla öğrenirler ve öğrendiklerini hızla uygularlar. Onlara “akıl vermek”, “yol gösteriyoruz” diyerek eskimiş ve başka ortamların ürünü olan “taktikleri” ya da “teknikleri” onlara öğretmeye kalkmak, gelişen olayların nedenlerini ve dinamiklerini tam olarak kavramamaktan kaynaklanır.

Halk kitleleri, belki “örgütlü sol”un yıllarca kitle gösterilerinde kullandığı “taktikleri”, özellikle polis saldırısı sırasında geri çekilmek, ara sokaklara dağılmak ve ardından yeniden birleşerek eski konumlarını almak şeklindeki taktiklerini bilmeyebilirler. Ama hızla öğrenirler ve öğrenmektedirler.

Bu halk hareketi, basit biçimde düzenin legal sınırları içinde, “yasalara saygılı” bir

konuma çekilmeye çalışılmaktadır. “Barışçıl eylemler”, “masum talepler” denilerek, polis terörüne karşı direnişleri pasifize edilmeye çalışılmaktadır.

Diğer yandan bu halk hareketinden bir “devrim” çıkarmaya çalışanlar, bu halk hareketini “örgütlü hale getirmek” adına, legal meslek kuruluşlarının güdümüne sokmaya çalışanlar da var.

Hayır!

Düzenin sınırları içinde kalmış ve bu sınırları özenle kollamış meslek kuruluşlarının, konfederasyonların “öncülüğü” bu halk hareketini pasifize etmekten ve kısa vadeli birkaç tavizle geçiştirmekten başka bir sonuç vermeyecektir.

Bırakın halk kitleleri bildikleri gibi ve yaşayarak öğrendikleri gibi direnişlerini sürdürsünler.

“Karşı taraf” silah kullanmadığı sürece silahlanmak ya da silaha başvurmak asla düşünülemez. Ülkede, genel olarak ne denli sürekli milli kriz ve sürekli devrimci durum olursa olsun, ne denli silahlı mücadelenin nesnel koşulları mevcut olursa olsun, asıl önemli olan somut koşullarda silaha başvuran tarafın “karşı taraf” olmasıdır.

Bu herşeyi “karşı tarafın” insafına bırakmak demek değildir.

Yapılması gereken, bir yandan bu kendiliğinden ortaya çıkan, yılların biriktirdiği öfkenin dışı vurumu olan halk hareketinin sürekliliğini sağlamak, diğer yandan bu halk hareketi içinde yer alan en ileri ve en savaşkan kesimleri olası gelişmelere karşı örgütlemek ve hazırlamaktır.

Üç kişi, beş kişi... sayı önemli değildir.

Bir yandan sokak çatışmalarını sürdürürken, diğer yandan olası gelişmeleri öngörerek, onların karşısında neler yapılabileceğini kararlaştırmalıdır.

Bugün “karşı taraf” gaz bombalarıyla, çevik kuvvetle sonuç almaya çalışılmaktadır. Bunlarla istediği sonucu alamadıkça zoru, şiddeti daha da artacaktır. Halk kitlesini şu ya da bu yolla pasifize edemezlerse, yeniden evlerine kapatmayı beceremezlerse, zor, şiddet artacaktır.

Bugün plastik mermilerden medet uman baskı güçleri, yarın, belki bu akşam gerçek silahlarla ve gerçek mermilerle halk kitlesini dağıtmaya ve sindirmeye çalışacaktır.

Eğer sokak çatışmaları ve halk direnişi böylesine bir zor ve şiddetle karşı karşıya gelirse, onları korumanın yolları ve yöntemleri bugünden, şimdiden düşünülmelidir.

Halk direnişi bir iç savaşa dönüşebilir. AKP iktidarı, Suriye’de cepheye sürdüğü şeriatçıları hiç çekinmeksizin sokağa salabilir. Belki ilk anlarda “eli sopalı, bıçaklı, satırlı” şeriatçı çeteler görülecektir. Ama bilinmelidir ki, bu ilk adımdır. Bunların yetersiz kaldığı yerde, silahlı “sivil” faşist şeriatçı çeteler harekete geçirilecektir.

Faşist şeriatçı çetelere karşı kitlenin öz savunma güçleri şimdiden hazırlanmalıdır. Kimlerin bu öz savunma güçlerinde yer alacağı, ne zaman ve nasıl hareket edecekleri, iletişimlerini nasıl kuracakları şimdiden belirlenmeye çalışılmalıdır.

Bu öz savunma güçleri, faşist şeriatçı çetelerin saldırılarını püskürtmek ve bu saldırılardan halkı korumak için gerekli araçları el altında bulundurmalıdırlar. İlk aşamada bu araçlar, faşist şeriatçı çetelerin kullandığı saldırı araçlarını bertaraf etmeye yetecek sayıda ve boyutta olmalıdır.

Barikat teknikleri geliştirilmelidir. “Karşı tarafın” silahlı saldırısı olmadığı sürece bu barikatlar tahkim edilmeli ve kalıcılaştırılmalıdır.

Bugün “karşı taraf”ın olayları ne kadar turmandıracağı, silaha, gerçek silahlara ne zaman ve nasıl başvuracağı belirsizdir. Bu belirsizlik ortamında “silah” en son kullanılacak araçtır.

Bırakın silahı ilk kullanan onlar olsun!

Eğer onlar kitle direnişini bir iç savaşa dönüştürmek isterlerse, o zaman, o an geldiğinde hızla iç savaş koşullarına göre halk kitleleri örgütlenmelidir.

İç savaş koşulları ortaya çıktığında, bilinmelidir ki, Türkiye devrimci hareketinin zengin ve geniş savaş deneyimleri vardır.

Bugün meydanlarda, sokaklarda polis güçlerinin zoruna direnen halk örgütsüzdür, öncüsüzdür. Böyle olsalar da, onlara “öncülük” dayatmak, “örgütlü” yapılara tabi olmalarını istemek büyük bir hata olacaktır.

Unutulmamalıdır ki, halk kitleleri, mücadele içinde hızla öğrenirler. İşte o zaman ne yapacaklarını ve nasıl örgütleneceklerini de bileceklerdir.